

inscenaci nedal ovlivnit ani filmovými adaptacemi, ani rozsáhlým doslovem ke hře, kde Shaw překvapivě vdává Lízu za Freda. P. Hradil sleduje důsledně vývoj vztahů Higginse a Lízy — tvůrce a jeho díla: dokud se Líza chová jako otrok, zachází s ní Higgins jako s věcí, ve chvíli, kdy se mu vzepře, začíná si jí vážit jako rovnocenného partnera.

Největším kladem inscenace je vynikající výkon D. Hofmanové v roli Lízy. Je to proto, že herečka našla společného jmenovatele pro Lízu — květinářku a Lízu — „vévodkyni“. D. Hofmanová nám už ve vstupní scéně, v té záplavě zvuků všech tónů a barev — odhalí citlivé nitro ubohé holky, a stejně v závěru pod zevnějškem dámy z velkého světa ukazuje duši prostého děvčete. Kdykoliv se Líza objeví na scéně, naplní se jeviště zvláštním fluidem lidského citu; příkladem může být její dlouhá němá scéna ve 4. obrazu; Líza takřka celý obraz nepromluví, a přece po celou dobu slyšíme tlukot jejího srdce. Není snad vinou J. Filipa, že zcela nepřesvědčil jako profesor Higgins. Měl to být starý mládenec, jehož věda ovládla tak, že naprosto zapomíná nejen na vžité společenské konvence, ale také na to, že jedná s živými lidmi. Filipův Higgins je však takřka o jednu generaci mladší a to nám brání, abychom jeho nevychovanost považovali za roztomilou a panovačnou za omluvitelnou.

Velkou postavou inscenace je také A. Borovec v roli Alfréda Doolittla — je to opravdový lidový filosof v šatě popeláře i v žaketu. Není možné se také alespoň nezmínit o ušlechtilém plukovníkovi L. Eliáše a o trpělivé a laskavé paní Higginsové Š. Ranošové. Také scéna O. Schindlera přispěla k velkému úspěchu hry.

Ukazuje se, že dramaturgické plány je třeba vždy konfrontovat s možnostmi souboru. Mladý divák, který naplňuje hlediště DPB, by měl si ce poznat i Goldoniho i Shawa. Také hercům dvě inscenace s jedním souborem dají velké herecké příležitosti, ale úspěch je jen poloviční.

JAN HAVLÁSEK

Druhá premiéra je mnohem úspěšnější. G. B. Shaw svým dílem vytrvale rozbíjel falešné představy, v nichž žili jeho krajané v 1. polovině 20. století. Snad nejúspěšnější jeho komedií je právě Pygmalión. Ať chtěl či nechtěl Shaw v této „romantické hře“ provádí důkaz, že prostředí determinuje člověka, ničí jeho talent a schopnosti.

Režisér P. Hradil se ve své

Oskrovský kulf. zpravodaj

3/1972

a rozesmála tam, kde je nejvíce doma: na prknech, která znamenají svět.

Podle starořecké báje stvořil sochař Pygmalion sochu neobyčejně krásné dívky, stále byl u ní, až se do svého díla zamiloval. Dívka byla kamenná, chyběl jí život; sochař se trápil a tak bohyně Afrodité (moudrá) — dala soše život.

A tak v Shawově Pygmalionu chce stvořit profesor Higgins z květinářky Lízy dámu. Jak to všechno dopadne, to buďte víte, nebo se dovíte na představení. V režijním pojetí Pavla Hradila bude Pygmalion lyrickou komedií. Představitelkou Lízy Doolittlové bude Drahomíra Hofmanová (na snímku Zdenka Osifa), role profesora Higginse byla svěřena Janu Filipovi. V dalších rolích vystoupí A. Borovec, S. Ranošová, A. Tománková, L. Eliáš, M. Albinová, J. Fišer, J. Postlerová, R. Havelková, I. Misař, M. Cízek a J. Těšitel. Scénu a kostýmy navrhl Otakar Schindler, hudbu složil brněnský skladatel Zdeněk Pololánek.

O čtrnáct dní později — 24. března — bude další premiéra. Opět komedie: Pygmalion G. B. Shawa. Tuto hru, tak známou z muzikátového a filmového zpracování s názvem My Fair Lady, jistě nemusíme zvlášť představovat. Má svou zvláštní a nepřenosnou divadelní poetiku, pro kterou stojí za to, aby ožila

DPB

-hav-